

IV.

Bilo je ranega jutra. Zlate zvezdice so migljale na jasnem nebu. Po njem se je vozil mesec, ponosno in samozavestno kakor kralj.

„Kikiri-kiiii!“ . . .

Petelin je zapel na kupu gnoja, ki se je dvigal skorej do slamnate strehe svinjakove.

„Prrr-huuuu!“ . . .

Priprhotal je netopir in je sel na kraj slamnate strehe svinjakove.

„Kikiri-kiiii!“ . . . je zapel petelin iznova.

„Prrr-huuuu!“ je strepetaval netopir nejevoljen.

„Kaj se jeziš?“ ga vpraša petelin.

„Ker ne vem, česa ti tu iščeš!“ odgovori netopir sopihaje.

„Dneva čakam!“ odgovori petelin ponosno.

„Dneva?“ se začudi netopir.

Molk.

„In ti?“ ga vpraša petelin po daljšem molku.

„Tudi!“ odgovori netopir kratko.

„Hihih-hiiii!“ —

Petelin se je zasmeljal in srfotal raz gnoj v svetlo jutro.

Smeh je zbodel netopirja, in ves osramočen je zlezal pod temno slamnato streho svinjakovo.

Svetlo jutro, ki je ozhanjalo beli dan, mu ni bilo všeč.

Jeseni.

Ptice lastavice
So čez hrib in plan
Odletele daleč
Tja na južno stran.

Cvetke so zvenele
V pisanih vrteh,
V logih že potihnil
Je otroški smeh.

Nad poljano kroži
Jata črnih vran,
Nad poljano sanja
Pust jesenski dan.

Toda vse nam dala
Pomlad bo nazaj,
Ko slavil Marijo
Bo cvetoči maj — —

Branko Brankovič

